Lieta Nr.A42949409
A42-04913-10/37

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā
Liepājā, 2010.gada 4.novembrī.

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese S.Sērdiene,
ar tulku *I.S.*,

piedaloties pieteicējas *T.K.* pilnvarotajam pārstāvim *V.Z.*,
atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Iekšlietu ministrijas pārstāvei *N.K.*,

atklātā tiesas sēdē Lielā ielā 4, Liepājā, izskatīja administratīvo lietu *T.K.* pieteikumā par materiālo zaudējumu Ls 13,47 un Ls 0,36 apmērā, un morālā kaitējuma Ls20 000.- apmērā atlīdzinājumu sakarā ar Pilsonības un Migrācijas lietu pārvaldes atcelto administratīvo aktu – 2007.gada 3.septembra lēmumu Nr. 241 (sākotnējais lēmums – PML 2007.gada 25.jūlija izbraukšanas rīkojums Nr.35).

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicēja *T.K.* 2009.gada 1.oktobrī Administratīvās rajona tiesas Liepājas tiesu namā iesniegusi pieteikumu, kurā lūdz atlīdzināt materiālos zaudējumus Ls 13,47 un Ls 0,36 apmērā, un morālo kaitējumu Ls 20 000.- apmērā sakarā ar atcelto administratīvo aktu.

Pieteicēja pieteikumā norāda, ka Latvijas Republikas (turpmāk arī – LR) Iekšlietu ministrijas (turpmāk arī - IeM) Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde (turpmāk arī – PMLP) izbeidza administratīvo lietu par 2007.gada 3.septembra lēmumu Nr. 241, ar to atcēla LR IeM PMLP nelikumīgo administratīvo aktu, kas ir pamats prasīt materiālo un morālo zaudējumu atlīdzināšanu.

Pieteicēja norāda, ka materiālais zaudējums, kopsummā Ls 13.47, no tiem Ls 11.60 apmērā saistīts ar dokumentu iesniegšanu tiesā minētā lēmuma Nr. 241 atcelšanai, Ls 0,85 apmērā Administratīvajā rajona tiesā – ar dokumentu kopiju saņemšanu, Ls 1,02 – pasta izdevumi vēstules nosūtīšanai IeM uz tās 2009.gada 31.jūlija lēmuma pamata. Savukārt, kā norādīts pieteikumā, morālais zaudējums izpaužas sekojoši „Latvijas Republikas Iekšlietu ministrijas Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes ierēdņu nelikumīgās darbībās un

lēmumos, kuri nelikumīgi izrādīja spiedienu uz mani un manu māti, lai es izbrauktu no Latvijas un atstātu smagi slimu māti – *L.K.*, kurai saskaņā ar Latvijas ārstu lēmumu ir nepieciešama ikdienas aprūpe un uzraudzība". Pieteikumā pieteicēja arī norāda, ka 2007.gada 13.augustā PMLP priekšniekam tika iesniegts iesnieguma pielikums, kurā ģimenes ārsts *P.P.* norādīja, ka pacientei veselības stāvokļa dēļ nepieciešama ikdienas aprūpe un palīdzība, un, ka PMLP vadītāja *V.V.* un citi ar savām sistemātiskām nelikumīgām darbībām un lēmumiem paātrināja pieteicējas mātes *L.K.* nāvi, ar ko tīši nodarīja morālo zaudējumu. Pieteikumā arī norādīts, ka 2009.gada 28.septembrī pieteicēja ar pieteicējas zvērestu apliecinājusi PMLP nelikumīgo darbību un lēmumu faktus, kas atspoguļots 2009.gada 28.septembra tiesas sēdes protokolā, kas ir pierādījums PMLP ierēdņu ilggadējai ņirgāšanās par pieteicēju.

[2] Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2009.gada 7.oktobra lēmumu pieņemts pieteicējas pieteikums, ar kuru lūgts atlīdzināt materiālos zaudējumus Ls 13,47 un Ls 0,36 apmērā un morālo kaitējumu Ls 20 000.- apmērā, un ierosināta administratīvā lieta, atbildētāja – Latvijas Republikas pusē pieaicinot Latvijas Republikas Iekšlietu ministriju.

[3] Iekšlietu ministrija (turpmāk arī – atbildētāja, *arī* ministrija) tiesā iesniegtajā paskaidrojumā norāda, ka pieteicējas pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt.

Atbildētāja paskaidro, ka pieteicēja ministrijai netika iesniegusi pierādījumus, kas pamatotu viņas prasījumu. Atbildētāja nav saņēmusi pieteikumā minēto 2009.gada 31.augusta vēstuli ar dokumentu kopijām un morālā un materiālā zaudējuma izskaidrojumu. Turklāt ministrija nav konstatējusi, ka PMLP pret pieteicēju būtu izdevusi prettiesisku administratīvu aktu vai rīkojusies prettiesiski. PMLP 2007.gada 3.septembra lēmums Nr.241 nav atzīts par prettiesisku administratīvu aktu, bet gan par spēku zaudējušu administratīvu aktu. Bez tam minētā lēmuma pieņemšanas laikā *L.K.* vēl nebija noteikta invaliditātes grupa un nebija nepieciešama kopšana. Konstatējot, ka pieteicējas māte atzīta par 1.grupas invalīdi un tai nepieciešama ikdienas aprūpe, PMLP apturēja izdotā izbraukšanas rīkojuma izpildi un deva iespēju pieteicējai noformēt termiņuzturēšanās atļauju. 2008.gada 14.janvārī pieteicējai tika izsniegta termiņuzturēšanās atļauja. Ņemot vērā minēto, ministrija uzskata, ka PMLP ir rīkojusies tiesisku, ievērojot privātpersonas tiesības un tiesiskās intereses.

[4] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāvis uzturēja pieteikumā ietverto prasījumu un savos paskaidrojumos balstījās uz pieteikumā norādītajiem argumentiem. Sniedzot paskaidrojumu tiesas sēdē par pieteikumu paskaidroja turpmāko: *„Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde pieņēma lēmumu Nr.241. Kad tas tika pieņemts radās strīds starp T.K. un departamentu.*

T.K. šo lēmumu pārsūdzēja tiesā, lai tiesa atceļ lēmumu Nr. 241. Tiesa pieņēma lēmumu pamatojoties uz 282.panta 7.punktu, kurš nosaka, ka strīds nepastāv. Tas ir, ka lēmumus Nr. 241 nevar pastāvēt sakarā ar to, ka tāds strīds nevar būt. Mēs uzskatam, ka šajā gadījumā lēmums Nr. 241 ir atcelts. Ja strīds nepastāv, tātad šāds lēmums nav likumīgs. Bet atbildētājs rakstveidā apgalvo, ka tāds strīds pastāv. Bet tiesa viņiem norādīja, ka tāds strīds nepastāv. Un mēs uzskatam, ka ierēdņi ir rīkojušies nelikumīgi, sakot, ka šāds strīds pastāv. Departaments pieprasa, lai lēmums Nr. 241 tiktu izpildīts, bet tāds lēmums nav izpildīts un tas faktiski ir atcelts. Un ir arī citas nelikumīgas darbības, par kurām mēs iesniegsim pierādījumus - lieciniekus un dokumentus. Ir radīti zaudējumi sakarā ar valsts nodevas apmaksu tiesai. Mēs vēlamies, lai tiktu atlīdzināts gan materiālais, gan morālais zaudējums. Ja jau tiesa ir lēmusi, ka šāds strīds nepastāv, tad ir jāatlīdzina zaudējumi".

Atbildētājas pārstāve tiesas sēdē pieteicējas prasījumu neatzina. Sniedzot paskaidrojumus, balstījās uz rakstveida paskaidrojumos un ministrijas 2009.gada 1.septembra lēmumā Nr. 162 „Par iesnieguma par zaudējuma atlīdzinājumu noraidīšanu".

Motīvu daļa

[5] Iepazinusies ar lietas materiāliem, tostarp ar pieteicējas pieteikumu un atbildētājas rakstveidā sniegto paskaidrojumu, un noklausījusies procesa dalībnieku sniegtos paskaidrojumus tiesas sēdē tiesa atzīst, ka pieteicējas pieteikuma daļā ir noraidāms, bet daļā ir atstājams bez izskatīšanas.

[6] No lietas materiāliem tiesa konstatē turpmāko:

[6.1] 2007.gada 25.jūlijā PMLP Liepājas pilsētas un rajona nodaļas vadītāja attiecībā uz pieteicēju izdeva izbraukšanas rīkojumu Nr.35 (turpmāk arī – Izbraukšanas rīkojums Nr. 35) , nosakot ieceļošanas aizliegumu Latvijas Republikā uz 3 mēnešiem *(lietas 40. – 41.lapa)*.

[6.2] Ar PMLP priekšnieka 2007.gada 3.septembra lēmumu Nr.241 „Par *T.K.* 2007.gada 25.jūlijā izdoto izbraukšanas rīkojumu Nr. 35" (turpmāk arī – Lēmums) izbraukšanas rīkojums atstāts negrozīts *(lietas 36.- 38.lapa)*.

[6.3] Ar PMLP priekšnieka 2007.gada 23.oktobra lēmumu Nr. 290 tika nolemts apturēt 2007.gada 25.jūlijā pieteicējai izdotā izbraukšanas rīkojuma Nr. 35 darbību uz trīs mēnešiem, t.i., līdz 2008.gada 31.janvārim.

[6.4] 2008.gada 14.janvārī PMLP Ārzemnieku apkalpošanas departamentā pieņemts lēmums Nr.432 „Par termiņuzturēšanās atļaujas izsniegšanu *T.K.*", ar kuru nolemts izsniegt *T.K.* termiņuzturēšanās atļauju līdz 2008.gada 17. jūlijam.

Lēmumā norādīts, ka PMLP Liepājas pilsētas un rajona nodaļai termiņuzturēšanās atļauja jāizsniedz tikai pēc dokumenta, kas pilnībā apliecina nepieciešamo iztikas nodrošinājumi *T.K.* un viņas mātei *L.K.*, iesniegšanas.

[6.5] Līdz 2008.gada 29.janvārim dokumentu, kas pilnībā apliecina nepieciešamo iztikas nodrošinājumi *T.K.* un viņas mātei *L.K.*, pieteicēja PMLP nebija iesniegusi.

[6.6] Ar PMLP priekšnieka 2008.gada 30.janvāra lēmumu Nr. L-20 tika nolemts apturēt 2007.gada 25.jūlijā *T.K.* izdotā izbraukšanas rīkojuma Nr.35 darbību līdz lēmuma Nr.432 derīguma termiņa beigām.

[6.7] 2008.gada 14.aprīlī pieteicējai izsniegta termiņuzturēšanās atļauja, derīga līdz 2008.gada 17.jūlijam.

[6.8] Savukārt ar PMLP priekšnieka 2008.gada 10.maija lēmumu Nr.105 „Par izbraukšanas rīkojuma darbības atcelšanu" *(lietas 39.lapa)* nolemts atcelt pieteicējai izdoto izbraukšanas rīkojumu Nr.35.

Rīkojums atcelts, pamatojoties uz Imigrācijas likuma 41.panta otro daļu. Administratīvā procesa likuma 65.panta otro daļu, 66.panta pirmo daļu, un ievērojot to, ka pieteicēja bija legalizējusi savu uzturēšanos valstī.

Papildus minētajiem apstākļiem tiesa konstatē turpmāko:

[6.9] 2007.gada 19.septembrī Administratīvajā rajona tiesā ierosināta administratīvā lieta Nr.A42607807 pēc *T.K.* pieteikuma par PMLP 2007.gada 3.septembra lēmuma Nr.241 atcelšanu.

[6.10] 2009.gada 20.martā Administratīvā rajona tiesa pieņēma lēmumu, ar kuru pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma (turpmāk arī – APL) 282.panta 7.punktu izbeidza tiesvedību administratīvajā lietā Nr.A42607807.

Lēmumu par tiesvedības izbeigšanu tiesa pamatoja ar turpmāk norādītajiem argumentiem:

[6.10.1] APL 70.panta trešā daļa noteic, ka administratīvais akts ir spēkā tik ilgi, līdz to atceļ, izpilda vai vairs nevar izpildīt sakarā ar faktisko vai tiesisko apstākļu maiņu.

Ņemot vērā to, ka ar atbildētāja 2008.gada 10.maija lēmumu Nr.105 „Par izbraukšanas rīkojuma darbības atcelšanu" ir atcelts pieteicējai izdotais izbraukšanas rīkojums Nr.35, tiesa konstatē, ka pārsūdzētais Lēmums, ar kuru atstāts negrozīts 2007.gada 25.jūlijā *T.K.* izdotais izbraukšanas rīkojums, atzīstams par spēku zaudējušu.

Līdz ar to tiesa atzīst, ka tiesvedība lietā ir izbeidzama saskaņā ar APL 282.panta 7.punktu, jo ir izbeidzies tiesiskais strīds, kas bija par pamatu pieteikuma iesniegšanai tiesā.

[6.10.2] APL 82.panta pirmajā daļā ir noteikts, ka var apstrīdēt jau izpildītu vai citādi spēku zaudējušu administratīvo aktu, lai pieprasītu atlīdzinājumu saskaņā ar APL 8.nodaļu, kā arī lai novērstu līdzīgu gadījumu atkārtošanos.

Tiesas sēdē pieteicēja un viņas pilnvarotais pārstāvis nepamatoja procesa turpināšanas nepieciešamību un nenorādīja, uz kādu no APL 82.panta pirmajā daļā norādītajiem pamatiem strīda turpināšanai par izpildītu vai citādi spēku zaudējušu administratīvu aktu *(skat. Administratīvās apgabaltiesas lēmuma lietā Nr. A42607807 [4] punktu).*

[6.11] Ar Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 10.jūnija lēmumu Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 20.marta lēmums atstāts negrozīts un pieteicējas blakus sūdzība noraidīta *(lietas 11. – 12.lapa).*

[6.12] Pieteicēja 2009.gada 15.jūnijā vērsusies ar iesniegumu par materiālo zaudējumu un morālā kaitējuma atlīdzinājumu PMLP *(lietas 7.lapa).*

[6.13] 2009.gada 1.septembrī Iekšlietu ministrija izskatot pieteicējas iesniegumu ([6.12]) pieņēma Lēmumu Nr.162, ar kuru nolēma noraidīt pieteicējas iesniegumu par mantiskā zaudējuma un morālā kaitējuma atlīdzināšanu *(lietas 9. – 10.lapa).*

[7] Atlīdzinājuma tiesiskais regulējums izriet no Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk arī – Satversme) 92.panta trešā teikuma, APL 8.nodaļas un Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma (turpmāk arī - Zaudējumu atlīdzināšanas likuma).

Satversmes 92.panta trešais teikums paredz, ka nepamatota tiesību aizskāruma gadījumā ikvienam ir tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu.

APL 92.pants noteic, ka ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu (turpmāk arī – zaudējumi), kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 1.pants noteic, ka šā likuma mērķis ir nodrošināt privātpersonai Satversmē un Administratīvā procesa likumā noteiktās tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu par mantisko zaudējumu vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas tai nodarīts ar valsts pārvaldes iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību.

Likumdevējs definē: 1) mantisku zaudējumu kā mantiski novērtējamu pametumu, kas cietušajam radies ar iestādes prettiesiska administratīvā akta vai prettiesiskas faktiskās rīcības dēļ; 2) personisko kaitējumu kā kaitējumu, kas ar iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību nodarīts fiziskās personas dzīvībai, fiziskajai integritātei, veselībai, brīvībai, godam un cieņai, personiskam un ģimenes noslēpumam vai komercnoslēpumam, autortiesībām vai citām nemantiskajām tiesībām vai ar likumu aizsargātajām interesēm; 3) morālo kaitējumu kā fiziskās personas ciešanas, kuras tai izraisījis būtisks šīs personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu prettiesisks

aizskārums *(sk. Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 7. – 9.pantu)*.

Kā norādīts Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 7.–9.pantā, definējot zaudējumus, zaudējumu rašanās pamatā ir iestādes prettiesisks administratīvais akts vai prettiesiska faktiskā rīcība. Atbilstoši Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 6.pantam tiesības uz atlīdzinājumu rodas, ja starp iestādes prettiesisko rīcību un cietušajam nodarīto zaudējumu pastāv tieša cēloņsakarība - objektīva saikne starp iestādes rīcību un tās radītajām laika ziņā sekojošām zaudējumu nodarošām sekām, proti, minētā rīcība rada un nosaka šo seku iestāšanās reālu iespēju un ir galvenais faktors, kas nenovēršami radījis šīs sekas.

No minētā regulējuma sistēmas tiesa secina, ka vispārīgi tiesības uz atlīdzinājumu nepamatotu tiesību aizskāruma gadījumā ir nostiprinātas konstitucionāli. Konstitucionālo normu tālāk konkretizē APL un Zaudējumu atlīdzināšanas likums, no kuru regulējuma izriet, ka administratīvajā procesā, lai noteiktu privātpersonai tiesības uz atlīdzinājumu par zaudējumiem, ko tai nodarījusi valsts pārvaldes iestāde, primāri ir jākonstatē iestādes prettiesisks administratīvais akts vai prettiesiska faktiskā rīcība. Ja ir konstatēts iestādes prettiesisks administratīvais akts vai prettiesiska faktiskā rīcība, tikai tad tālāk vērtējamas faktiskās sekas - cietušā mantas samazinājums, personisks kaitējums, morālas ciešanas un tiešā cēloņsakarība starp iestādes prettiesisko administratīvo aktu vai faktisko rīcību un zaudējumiem.

[8] Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments 2009.gada 28.maija lēmumā lietā SKA-412/2009 norādījis, ka prasījums par atlīdzinājumu nav patstāvīgs prasījums, tas vienmēr ir pakārtots prasījumam par administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību. Tas izriet no Administratīvā procesa likuma 92.panta, ka tiesības uz atlīdzinājumu personai ir par zaudējumiem vai kaitējumu, kas nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību, un 93.panta, ka atlīdzinājumu persona var prasīt vienlaicīgi ar administratīvā akta apstrīdēšanu vai pārsūdzēšanu, vai arī pēc tam, kad ir pabeigta attiecīgās administratīvās lietas izskatīšana pēc būtības.

No iepriekš minētā izriet, ka pēc tam, kad administratīvās lietas izskatīšana pēc būtības ir pabeigta (arī tad, ja tā noslēgusies ar nepārsūdzētu augstākas iestādes lēmumu), iestādei vai tiesai, izskatot personas iesniegumu vai prasījumu par atlīdzinājumu, vairs nav jāvērtē ne administratīvā akta tiesiskums, ne administratīvās lietas procesā pieļautie pārkāpumi (*sal. Senāta 2007.gada 4.janvāra sprieduma lietā Nr. SKA-14/2007 12.punktu, 2008.gada 22.maija sprieduma lietā Nr. SKA-169/2008 12.punktu*).

[9] No lietas faktisko apstākļu izklāsta izriet, ka PMLP pati ir atcēlusi savu izdoto administratīvo aktu *(skat. sprieduma [6.1] un [6.8] punkts),* ko pieteicēja, uzskatīdama par prettiesisku, pirms šī akta atcelšanas ir pārsūdzējusi tiesā *(skat. sprieduma [6.9]).*

Savukārt, tiesa, izskatot administratīvo lietu, kas ierosināta pēc pieteicējas pieteikuma par, viņasprāt, prettiesiskā administratīvā akta atcelšanu, konstatējot, ka pārsūdzētais lēmums zaudējis spēku, un, ka pieteicēja nevar pamatot procesa turpināšanas nepieciešamību lietā saskaņā ar APL 82.pantu, pieņēmusi lēmumu izbeigt tiesvedību lietā *(skat. sprieduma [6.10] - [6.11] punktus).*

Tā kā PMLP ar 2007.gada 3.septembra lēmumu Nr.241 sākotnēji izdoto administratīvo aktu – izbraukšanas rīkojumu atstājusi negrozītu, atzīstot, ka tas ir tiesisks un pamatots, tiesa lietā nekonstatē prettiesisku iestādes administratīvo aktu, kas konkrētajā gadījumā būtu zaudējumu vai kaitējuma rašanās pamatā.

Novērtējot administratīvā akta - Lēmuma Nr. 241 atcelšanas pamatojumu (*lietas 39.lapa)*, tiesa konstatē, ka iestāde to atcēlusi, nevis konstatējot tā prettiesiskumu, bet gan sakarā ar faktisko apstākļu maiņu – proti, humānu apsvērumu dēļ, ņemot vērā to, ka pieteicējai 2008.gada 14.aprīlī izsniegta termiņuzturēšanās atļauja *(skat. sprieduma [6.7] – [6.8] punktus)*, un līdz ar to faktiski zudusi nepieciešamība pēc administratīvā akta, ar kuru pieteicējai uzdots atstāt valsti, nosakot aizliegumu valstī ieceļot.

Šādos apstākļos tiesa atzīst, ka nav pamata pieteikuma apmierināšanai par atlīdzinājuma piešķiršanu par kaitējumu vai zaudējumiem sakarā ar atcelto administratīvo aktu, jo nepastāv pirmais no pieteikuma apmierināšanas pamatiem – nav prettiesiska administratīvā akta.

[9.1] Lai arī pieteicēja pieteikumā norāda, ka lūdz atlīdzināt materiālos un morālos zaudējumus sakarā ar atcelto administratīvo aktu *(skat. pieteikumu, lietas 6.lapa pirmā un otrā rindkopa no augšas),* no pieteikuma teksta *(skat. pieteikumu, lietas 5.lapa, 4. un 5.rindkopa no lapas apakšas; arī sprieduma [1] punktā)* izriet, ka pieteicēja morālā kaitējuma rašanos pamato arī ar PMLP amatpersonu sistemātiskām nelikumīgām darbībām un lēmumiem.

Pārbaudījusi lietas materiālus tiesa nekonstatē, ka pieteicēja būtu vērsusies ar iesniegumiem iestādē un tiesā par kādu konkrētu amatpersonu rīcību. Tāpat, tiesa no pieteicējas pieteikuma nekonstatē, ka prasītā atlīdzinājuma pamatā, bez atceltā Lēmuma Nr. 241 (sākotnējais lēmums – izbraukšanas rīkojums Nr. 35) būtu kāds cits iestādes izdots administratīvais akts.

Tā kā atlīdzinājuma prasījums ir cieši saistīts ar konkrētu administratīvo aktu vai konkrētu iestādes faktisko rīcību, tad katra par prettiesisku atzīta rīcība un katrs par prettiesisku atzīts administratīvais akts ir patstāvīgs pamats atlīdzinājuma pieprasīšanai. Pieteicēja pieteikumā, bez Lēmuma Nr. 241 un sākotnējā lēmuma - Izbraukšanas rīkojuma

Nr. 35 nav norādījusi nevienu citu konkrētu administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību, kas būtu patstāvīgs pamats atlīdzinājuma pieprasīšanai. Tāpat, no lietas materiāliem tiesa nekonstatē, ka būtu ievērota ārpustiesas izskatīšanas kārtība attiecībā uz šādiem pieteikumā pieminētiem, bet nekonkretizētiem iestādes lēmumiem vai faktisko rīcību, kuri, kā pieteicēja norāda pieteikumā *„nelikumīgi izrādīja spiedienu uz mani un manu māti, lai es izbrauktu no Latvijas un atstātu smagi slimu māti – L.K., kurai saskaņā ar Latvijas ārstu lēmumu ir nepieciešama ikdienas aprūpe un uzraudzība" (skat. lietas 5.lapa).*

Šādos apstākļos tiesa atzīst, ka pieteikums par atlīdzinājuma piešķiršanu par kaitējumu vai zaudējumiem, ko radījusi pieteikumā nenorādīta PMLP amatpersonu rīcība un lēmumi, ir atstājams bez izskatīšanas.

[10] APL 18.panta otrajā daļā noteikts, ka par pieteikuma iesniegšanu tiesā maksājama valsts nodeva šā likuma 13.nodaļā noteiktajā kārtībā un apmērā. APL 124.panta pirmajā daļā noteikts, ka par pieteikumu par lietas ierosināšanu tiesā (..) maksā valsts nodevu 20 latu apmērā.

Ar tiesas 2009.gada 7.oktobra lēmumu pieteicēja atbrīvota no valsts nodevas samaksas.

Saskaņā ar APL 126.panta trešo daļu, ja pieteicējs no valsts nodevas samaksas ar tiesas lēmumu bijis pilnīgi vai daļēji atbrīvots, pieteikuma noraidīšanas gadījumā pieteicējam ir pienākums atmaksāt valstij valsts nodevu pilnā apmērā triju mēnešu laikā pēc sprieduma stāšanās spēkā. (..).

Tā kā tiesa noraidījusi pieteicējas pieteikumu par ar atlīdzinājuma piešķiršanu par kaitējumu vai zaudējumiem sakarā ar atcelto administratīvo aktu – Lēmumu Nr. 241 (sākotnējais Lēmums – Izbraukšanas rīkojums Nr. 35), tiesa atzīst, ka pieteicējai ir pienākums APL 126.panta trešajā daļā paredzētajā kārtībā samaksāt valsts nodevu Ls 20. – apmērā triju mēnešu laikā pēc sprieduma stāšanās spēkā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta trešo daļu, 246. – 251.pantu, 289. – 291.pantu, 278.panta pirmo punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

1. noraidīt *T.K.* pieteikumu par materiālo zaudējumu Ls 13,47 un Ls 0,36 apmērā, un morālā kaitējuma Ls 20 000.- apmērā atlīdzināšanu sakarā ar Pilsonības un Migrācijas

lietu pārvaldes atcelto administratīvo aktu – 2007.gada 3.septembra lēmumu Nr. 241 (sākotnējais lēmums – PML 2007.gada 25.jūlija izbraukšanas rīkojums Nr.35).

2. Atstāt bez izskatīšanas *T.K.* pieteikumu par atlīdzinājuma piešķiršanu par kaitējumu vai zaudējumiem, ko radījusi pieteikumā nenorādīta PMLP amatpersonu rīcība un lēmumi.

3. Uzdot *T.K.* samaksāt valsts nodevu Ls 20. – apmērā triju mēnešu laikā pēc sprieduma stāšanās spēkā, valsts nodevas maksājuma veikšanai norādot šādus rekvizītus:

saņēmējs: Valsts kase;

reģ.Nr.90000050138;

konta Nr.LV87TREL1060190911400;

saņēmēja iestāde: Valsts kase;

BIC kods: TRELLV22;

iemaksas mērķis: nodeva par darbību veikšanu Administratīvajā rajona tiesā,

un maksājuma dokumentu pēc valsts nodevas samaksas iesniegt Administratīvās rajona tiesas Liepājas tiesu namā. Ja *T.K.* triju mēnešu laikā pēc sprieduma stāšanās spēkā neiesniegs tiesai valsts nodevas apmaksu apliecinošu dokumentu, tiesa sprieduma noraksts tiks nosūtīs tiesu izpildītājam izpildei.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Liepājas tiesu namā.

Tiesnese S.Sērdiene